

der har underskrevet beslutningen. I øvrigt er forslaget i overensstemmelse med § 4 i loven af 1939 med den undtagelse, at det er fundet rigtigt at pålægge statsministeren ansvaret for undladelser, når det ikke med sikkerhed kan fastslås, at nogen anden minister er ansvarlig.

Til § 4.

Bestemmelsen omhandler alle andre former for embedsførelse end forhandlinger og beslutninger i statsråd eller ministerråd. Litra a-d er i overensstemmelse med bestemmelsen i § 5 i loven af 1939 og må ifølge ministeransvarlighedskommissionens opfattelse i alt væsentligt været stemmende med, hvad almindelige medvirkensregler vil føre til. Litra e svarer til § 6 i loven af 1939 og går heller ikke videre, end hvad der er gældende dansk ret.

Om den i litra f indeholdte regel om ansvar for mangelfuld instruktion eller mangelfuldt tilsyn bemærker ministeransvarlighedskommissionen, at den statsretlige teori lader muligheden for et ansvar allerede efter gældende ret stå åben, men at kommissionens flertal under hensyn til centraladministrationens komplicerede organisation finder det urealistisk at postulere en tilsynspligt for ministre. Forslaget går ud fra, at ministre har en sådan tilsynspligt, der i givet fald kan opfyldes ved udstedelse af almindelige instruktioner for de tje-

nestemænd og institutioner, der henhører under ministerens forretningsområde.

Til § 5.

Bestemmelserne træder, for så vidt angår ministres embedsførelse, i stedet for §§ 155-157 og 162-163 i borgerlig straffelov. Formuleringen af litra a svarer stort set til den af mindretallet i ministeransvarlighedskommissionen foreslåede. Gennem bestemmelsen i litra b har forslagsstillerne ønsket det fastslået, at ministre har en vidtgående oplysningspligt over for folketinget. Litra c er overensstemmende med § 9 i loven af 1939.

Til §§ 6 og 7.

Forslagsstillerne har ønsket at udvide de subjektive betingelser for ansvar til at omfatte såvel forset som uagtsomhed, idet der ønskes den videste adgang til at rejse tiltale, ikke mindst når dette af principielle grunde er ønskeligt. Svarende hertil er der foreslået en almindelig adgang for rigsretten til at nedsætte straf og erstatning eller helt at lade disse sanktioner bortfalde. Det understreges herved, at en rigsretstiltale normalt ikke vil skyldes ønsket om at iværksætte sanktioner over for den pågældende minister personligt, men ønsket om at opnå en retlig bedømmelse af en omtvistet del af hans embedsførelse.